



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 209/2024
11.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Гордане Којић, Александра Степановића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Слободана Илића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу К 230/23 од 8.9.2023. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 235/23 од 8.12.2023. године, у седници већа одржаној дана 11.07.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Илића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу К 230/23 од 8.9.2023. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 235/23 од 8.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу К 230/23 од 8.9.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 5. КЗ, за која му је суд претходно утврдио казне затвора у трајању од по четири месеца и новчане казне у износу од по 25.000,00 динара наводећи да је оба кривична дела извршио према оштећеној ББ и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од шест месеци и новчану казну у износу од 50.000,00 динара. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка ближе одређених у изреци пресуде. Оштећена је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Кж1 235/23 од 8.12.2023. године поводом жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Илића, преиначена је пресуда Основног суда у Вршцу К 230/23 од 8.9.2023. године тако што другостепени суд, кривичноправне радње окривљеног АА, ближе описане у изреци ове пресуде, правно квалификовао као кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ и осудио га на казну затвора у трајању од шест месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 24.3.2023. године до 8.9.2023. године. У осталом, непреиначеном делу пресуда Основног суда у Вршцу К 230/23 од 8.9.2023. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Слободан Илић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 10) и става 2. тачка 1) ЗКП ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, преиначи у целини побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или укине у целину побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног доставио Врховном јавном тужилаштву, у складу са чланом 488. став 1. КЗ и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Слободан Илић, захтев за заштиту законитости подноси због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 10) ЗКП и у вези са тим наводи да пресудом другостепеног суда није потпуно решен предмет оптужбе и да је повређена одредба члана 453. ЗКП.

Према наводима захтева, оптужним актом окривљеном АА стављена су на терет два кривична дела насиље у породици из члана 195. став 5. КЗ од којих је једно извршено према оштећеној ББ, а друго према оштећеној малолетној ВВ, за која је првостепеном пресудом оглашен кривим. Одлучујући о жалби браниоца окривљеног изјављеној против првостепене пресуде, другостепени суд је, супротно својим овлашћењима, преиначио првостепену пресуду у погледу правне квалификације кривичног дела и окривљеног огласио кривим само за кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, пропуштајући да одлучи о кривичним делима која су окривљеном стављена на терет оптужним актом. Самим тим, пресудом другостепеног суда, према мишљењу браниоца, није потпуно решен предмет оптужбе, а извршено преиначење првостепене пресуде у погледу правне квалификације извршено је на штету окривљеног јер је жалбу изјавио само бранилац.

Изнете наводе, Врховни суд оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Из списка предмета произлази да је првостепеном пресудом окривљени АА оглашен кривим због два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 5. КЗ која је извршио „у временском периоду од 22.3.2023. године до 24.3.2023. године, у ..., улица ...“, у стању урачунљивости, свестан својих дела и њихове забрањености, чије извршење је хтео, прекршио мере заштите од насиља у породици изречене пресудом Основног суда у Вршцу П2 311/22 од 19.10.2022. године са трајањем од једне године, по којој је имао забрану да прилази оштећеној ББ и оштећеној малолетној ВВ на удаљености не мањој од 150 метара и забрану сваког „даљег узнемиравања и контактирања оштећене“, тако што је „дана 22.3.2023. године дошао у кућу ББ, улица ..., наговарао оштећену да се са њим помири, те је она услед уплашености из страха пристала да оде код њега у кућу заједно са заједничким малолетним дететом ВВ, старом осам месеци, те су преко баште отишли у кућу окривљеног где су боравили до

24.3.2023. године, да би истог дана када су отишли за Вршац како би купили неке ствари за дете, у улици ..., када је окривљени сазнао да на рачуну оштећене нема више новца, а који је иста добила као помоћ за дете, почео прво вербално да је напада, називајући је курвом и оптужујући је да је потрошила сав новац и да нон-стоп лаже, те је почео да јој прети да ће је поломити, те је оштећена отрчала у полицијску станицу Вршац и пријавила читав догађај“.

Имајући у виду да је у истом предмету првостепена пресуда већ једанпут укидана, другостепени суд је одржао претрес на основу члана 449. и 450. ЗКП, на ком је јавни тужилац прецизирао чињенични опис кривичних дела која су окривљеном стављена на терет оптужним актом изостављајући речи „улица ...“, из другог реда оптужног акта и њиховим додавањем у дванаестом реду.

На основу чињеничног стања које је утврдио на главном претресу, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду у погледу чињеничног описа кривичног дела које је окривљеном стављено на терет, правне квалификације и кривичне санкције, па је окривљеног АА огласио кривим због једног кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ које је извршио „дана 24.3.2023. године, у Вршцу, у улици ..., у стању урачунљивости, свестан свога дела и његове забрањености, чије извршење је хтео, на тај начин што је „када је сазнао да на рачуну оштећене ББ нема више новца, а који је иста добила као помоћ за дете, почео прво вербално да је напада, називајући је курвом и оптужујући је да је потрошила сав новац и да нон-стоп лаже, те је почео да јој прети да ће је поломити, те је оштећена отрчала у полицијску станицу Вршац и пријавила читав догађај“.

У конкретном случају, другостепени суд је у својој пресуди изоставио чињенични опис два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 5. КЗ, који су према наводима оптужног акта извршени у временском периоду од 22.3.2023. године до 24.3.2023. године, налазећи да наводи тужиоца нису доказани, и за такав закључак изнео разлоге на страни 7. и 8. своје пресуде. Поступајући на тај начин, другостепени суд није учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, како то погрешно сматра бранилац окривљеног. Ово стога што је суд овлашћен да чињенични опис дела из оптужног акта јавног тужиоца уподобљава чињеничном стању утврђеном у току поступка, уколико при томе остаје у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја одређеног кривичног дела, што је поводом инкриминисаног догађаја од 24.2.2023. године и учињено у конкретном случају.

Према томе, побијаном пресудом другостепеног суда у потпуности је решен предмет оптужбе, а наведена измена чињеничног описа кривичног дела и правна квалификација извршена је у корист окривљеног, па самим тим пресудом другостепеног суда није повређена одредба члана 453. ЗКП.

Сходно наведеном, Врховни суд налази да побијаном пресудом другостепеног суда нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 10) ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА.

Бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости подноси и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која у смислу одредбе члана 485 став 4. ЗКП, представља законом дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека.

Као незаконит доказ, бранилац означава исказ оштећене АА. Међутим, оспоравајући законитост наведеног доказа, бранилац у захтеву износи сопствену оцену исказа оштећене и осталих изведених доказа, која је другачија од оне изнете у побијаним пресудама и на тај суштински указује на погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, у чије разматрање се Врховни суд није упуштао обзиром да повреда закона из члана 440. ЗКП не представља законски разлог због ког окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 10) ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Илића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић